

Søg...

13. juni 2019

Martin Schjönning (<http://www.planetpulp.dk/author/schjonningpulp/>)

Synes godt (

Deadwood: The Movie

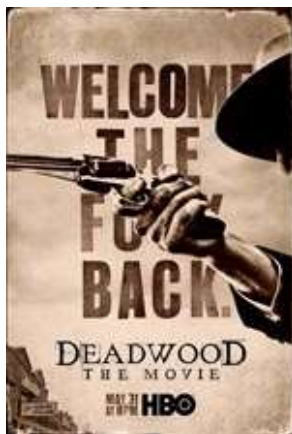
Tekst |

Print denne side |

Send som email (mailto:?

subject=Planet%20Pulp%20%3A%20Deadwood%3A%20The%20Movie&body=Jeg%20anbefa
the-movie%2F)

Tretten forbandede år er der gået siden vi blev efterladt i uvidenhedens mørke. Nu har HBO Films endelig kastet lys over verdens mest snavsede western-by, Deadwood, og vi så at det var godt!

(http://www.planetpulp.dk/billeder/film/deadwood_the_movie/deadwood_the_movie_plakat_stor.jpg)
T serien **Deadwood** hører til et småt selskab af serier, som en hardcore gruppe af fans elskede, men som blev aflyst in medias res.

Den hører endda til helt oppe i toppen af kulthierarkiet, sammen med **Firefly** og **Star Trek: The Original Series**, og ligesom disse to sværvægttere, er den nu blevet forlænget med en spillefilm, der skal binde knude på alt det uforløste plot.

Det gør den med imponerende finesse og sans for drama, samtidig med at den virkelig belønner de sande fans for deres tålmodighed.

Deadwood: The Movie udspiller sig 12-13 år efter sidste afsnit i tredje sæson – altså samme tidsrum, som der er gået i virkeligheden.

Året er 1889 og Dakota-territoret, som guldminebyen Deadwood ligger i, er just blevet forfremmet til en stat i USA. Fejringen af dette er anledningen til, at adskillige af byens tidligere beboere dukker op på den togstation, der er blevet bygget i mellemtiden.

Sammen med telefonpælene er det prustende damp tog indikationen på, at selv så stædigt et miljø som Deadwood må bøje sig for den rivende udvikling, der kendetegner perioden.

Alle de gode, onde og grusomme

Adskillige af de karakterer, der er blevet i Deadwood, har svært ved at omstille sig til de moderne tider. Seriens ubestridte stjerne, saloonjeren og bandelederen Al Swearengen, er en af dem.

Han er ved at miste grebet om byen, og ikke nok med det, hans livslange whiskymisbrug har indhentet ham, og han er i fuld færd med at sygne hen af skrumpelever og alkoholdemens.

Hotelejer og kompromisborgmester E. B. Farnum – den bedste sleske, dovne, selvvigtige og ynkelige misdæder-persona, der er forfattet siden Dickens fandt på Uriah Heep – er ligeledes forvirret af tidernes omskiftelighed, og brillerer hermed i en humoristisk scene, hvor han opgiver at tale i telefon.

Seriens bedste bud på en helt, den koleriske *lawman* Seth Bullock, er øjensynligt mindre skeptisk overfor fremskridtet end resten af byen, mens hans gode ven – og Deadwoods eneste genuint flinke indbygger – Charlie Utter i udgangspunktet ser til i ro og mag, og forbereder sig på en velfortjent pension.

Doc Cochran, der sidst vi så ham var ved at krepere af tuberkulose, er heldigvis kommet sig, og fungerer endnu som byens kødsnedker og kollektive dårlige samvittighed, der uforfærdet vrisser sin ærlige mening om høj og lav.

Skurken blandt skurke

Fejringen af Dakotas nye status trækker som sagt alskens godt- og skidtfolk tilbage til vestens mest voldelige by.

Calamity Jane – den tragikomiske hofnar, hvis **Deadwood** havde været et Shakespeare-stykke (hvilket det sådan set er) – har klaret årtierne som inkarneret dranker en kende bedre end Swearengen og kommer til byen for at mindes sin afdøde førsteforelskelse, Wild Bill Hickok, og med vanlig sans for personligt kaos genoptage kontakten til sin andenforelskelse, overskøgen Joanie Stubbs.

Den dramakrævende *home wrecker* og guldfebermillionær Alma Ellsworth vender også tilbage for at ordne nogle bankforretninger (et yderst sjældent tilfælde af en lam undskyldning for tilstedeværelse i filmen), og begynder selvfølgelig straks at sætte griller i hovedet på machokatastrofen Bullock.

Den mest spændende returrejsende til Deadwood er dog uden sammenligning George Hearst. Sammen med Cy Tolliver (spillet af den hedengangne western-legende Powers Booth, der af oplagte årsager ikke kunne deltage i denne jubilæumsforestilling) er Hearst den mest huskverdige skurk fra serien – lidt af en bedrift i et filmisk miljø, hvor heltene er voldspsykopater, ruffere og manipulerende wild west-udgaver af Lady MacBeth.

Den stenrige pioner har føjet en californisk senatortitel til sin evigt voksende, machiavellistiske magtpersona og er ondere og mere samvittighedsløs end nogensinde. Han er yderligere blevet en teknofetichistisk fremskridtsmand, hvilket naturligvis bringer ham endnu mere på kant med byens magter.

Alt er heldigvis ved det gamle

Som det fremgår af overstående, har filmens bagmænd formået at skrabe stort set hele det omfangsrige oprindelige *main cast* sammen til **Deadwoods** finale.

Serien er grundlæggende kun befolket af fanfavoritter, så denne præstation er fornem, men også strengt nødvendig for succes. Med salig Powers Booth in mente forekommer det, at kun deres egne dødsfald har forhindret skuespillerne i at trække i revolverbælter og krinoliner igen.

På samme måde er kulisserne hundrede procent overleveret fra serien. Om de har samlet præriestøv på et lager siden 2006, eller er blevet genopført med perfektionistisk detaljesans, ved jeg ikke, men Deadwood ligner simpelthen bare Deadwood.

Når filmen starter, forsvinder fornemmelsen af, at der er gået over et årti siden sidst. Men træder bare uhindret tilbage på Deadwoods skråtobaksspytindsmurte, knirkende plankefortove og fylder næsen med stanken af krudt, hestepærer og luderparfume.

Byen Deadwood lader sig ikke kue af teknologiske eller politiske forandringer, og franchisen **Deadwood** nægter i samme ombæring, og på fornemmeste vis, at underordne sig de tolv års udvikling af serie-mediet.

Højt sprog, lav moral

Den ubarberede stemning er pragtfuldt bevaret. Sprut, letlevende damer, mord ved højlys dag og utilsløret sexismen og racisme hører stadig til dagens orden.

Deadwood er ikke et skønmaleri, men *dirty realism* – i sit visuelle udtryk.

Omvendt har den ekstreme højstemthed i dialogen også overlevet tolv år blandt mølkuglerne – den er faktisk blevet endnu vildere i sin lingvistisk historicistiske ordfloam. Den urealistiske, stærkt æstetiserede sprogbrug kan bedst beskrives (igen) som shakespeareansk, naturligvis krydret med talløse “cunts”, “cocksuckers” og “fucks”.

Holdningerne til **Deadwoods** særegne sprog er mange, men jeg synes personligt, det medvirker til at skabe noget helt unikt – noget andet og mere end en gemen tjubang-western. Det er ingen skade til at få stimuleret sprogcenteret i hjernen lidt, mens man ser voldsorgiet udspille sig.

På en måde havde det næsten været for meget med et miljø, hvor den lokale sherif skyder en mand ned på åben gade og henkastet beder den lokale boss for den kinesiske mafia (ja, Wu er der også stadig) om at fodre svin med liget, hvis der ikke var en slags poetisk og intellektuel ballast.

Deadwood: The Movie er nøjagtigt det, den bør være. Et tredobbelt, afsluttende, knudebindende afsnit af den oprindelige serie, som vi er så mange, der elsker og savner, med det rigtige cast, de rigtige omgivelser, den rigtige tone, og fuldkommen berøvet for eksperimenter og forkrampede forsøg på fornyelse. Jeg er vild med det!

Titel: Deadwood: The Movie

Instruktør: Daniel Minahan

Manuskript: David Milch

Cast: Timothy Olyphant (Seth Bullock), Ian McShane (Al Swearengen), Molly Parker (Alma Ellsworth), Paula Malcomson (Trixie), W. Earl Brown (Dan Dority), Dayton Callie (Charlie Utter), Kim Dickens (Joanie Stubbs), Brad Dourif (Doc Cochran), Anna Gunn (Martha Bullock), John Hawkes (Sol Star), Leon Rippy (Tom Nuttall), William Sanderson (E.B. Farnum), Robin Weigert (Calamity Jane), Brent Sexton (Harry Manning), Sean Bridgers (Johnny Burns), Gerald McRaney (George Hearst)

Foto: David Klein

Klip: Erick Fefferman, Martin Nicholson

Musik: Reinhold Heil & Johnny Klimek

Spilletid: 110 minutter

Aspect ratio: 2.00:1

Sprog: Engelsk

Produktionsland, år: USA, 2019

Martin Schjönning (http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115) er litterat, forfatter, rollespiller og generelt

en inkarneret nørd – og stolt af det! Han debuterede som novelleforfatter i 2011 med **Anonymt Bidrag** i antologien

Velkommen til Dybet, og har siden deltaget i flere

antologier, blandt andet **Vampyr**, **Pix** og **Varulv**. Hans første

kortroman, **Deroute**, udkom i maj 2015, efterfulgt af den første fulde roman,

Afsind, i januar [...] (http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

(http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

Skriv et svar (http://www.planetpulp.dk/?page_id=34115)

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med

Kommentar

Navn

E-mail

Websted

Skriv kommentar

Indhold – 13. januar 2021

Leder og indhold - 13. januar 2021 (<http://www.planetpulp.dk/?p=49903>)

Film:

Greenland (<http://www.planetpulp.dk/?p=49900>) (Ric Roman Waugh,